

V Z V V ZUC

HUMORISTIČKA ZAVISNA NOVINA

Godina: **nulta** Serija: **A** Broj: **2** Cijena: **1,5DM**

za pismene i hrabre, za pametne i (bez)grešno začete

PRVO **PRAVILA** **PA** **IGRA S**
IGRE **PRAVILIMA**
Radomir Racković

HIROŠIMA NA CRNOGORSKOM PRAGU

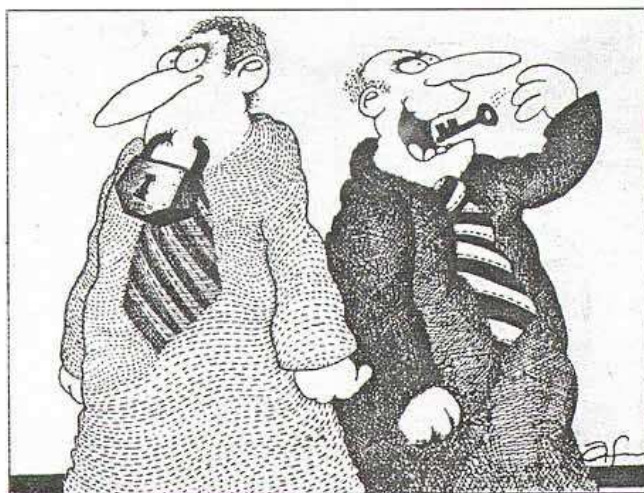
*Utrnuo dan a jezik kao zvijezde
upregnute kao čeže
od soli pomodrio*

*U zmije mogao nije
a da je bar rep
bar zub
bar žuč da raspodijeli
na nevoljne i gladne
na donje i gornje
koje je osolio*

*Zlatna para
izgorjelo šljeme
Hirošima u našem nadmornju
sloboda je*

Sloboda se kaje

Sreten Perović

KLEIVE

Zakatančen katanac
Na vratnici okačen
O vratu ti konopac
A ti o njeg obešen

Iz jajeta zmije
Porod ti se rađao
Grom neka te ubije
U čelo te gađao

Pauk predu preo
Oko tvoje glave
Ono što si htio
Ključni nek zabrave

Zakatančen katanac
Dom ti se zatvorio
Snom ti njišti vranac
Nigdinom te odneo

Milica Kralj

ZAKAZANA SMRT

Umirete? A imate li zakazano?

Za naručeno ubistvo 20 odsto popusta.

Predsjednik poštuje Ustav.
Sahranio ga je uz najveće državne počasti.

Ja poštujem intelektualce.
Uvijek im udijelim neki dinar.

Demonstriralo je na stotine hiljada ljudi.
U jednom momentu bilo ih je čak više od policije!

Slobodan Simić

GRGURA MI!

Nijesam znao za Goli otok...
Nijesam Svetoga mi Grgura!

Obrazujemo novu vladu, jer s neškoloivanom nije išlo.

Velika je snaga argumenata kad su argumenti snaga.

Naš cilj nije borba za vlast.
Mi bismo vlast bez borbe!

Milan Bešlić

BEZBOŽNICI I KUKAVICE

Kurvu koja ne daje svakome, proglase nepoštenom.

Da nije kukavica, druge bi nam ptice pjevale!

Znam bezbožnike koji žive bogovski.

Jedno je sigurno, nije nam sigurno.

Vladimir Mićković

CRNI FOND

Država brine o svom narodu.
Dželat ima slobodan dan.

Sve češće srijećem jednog ludaka. Čak i u ogledalu.

Naš brod ne tone. Većina pacova je na svom mjestu.

Ne može sve jedna majka roditi.
Inače bi klali — žešće.

I gladne godine počinju januarom. Zato su se ovako otegle.

Dejan Miličić

B U V O Z D N I K

Nešto novo:

Milenijum, godina, vijek.

Nešto staro:

*Samo je smijeh (ŽUČ)
pravi lijek!*

Izdavač:
Kulturno informativni
centar "BIJELI PAVLE"
Danilovgrad

Direktor i čelni urednik:
Dragan Mitov Đurović

Odgovornost kolektivna
- pojedinačna:
Radojica Bulatović

Urednik
za tekst:
Radomir Racković

Urednik
za karikaturu:
Luka Lagator

Grafički
urednik:
Ratko Mugoša - Mugi

Elektronski slog i prelom:
Bojan Popović
"Medeon" — Podgorica

Rukopisi i pare se ne vraćaju

Telefoni:
069 033 117, 081 244 645

Poštarina plaćena u gotovom,
honorari na veresiju.

Devizni žiro račun:
55101-678-6-27013 "Montenegrobanka"

**Samo su hljeb i
„ŽUČ“ poskupili
50%. Morali su -
nezamjenjivi su!**

STIGAO JE...

**Jedini list u
kome aktivno
saraduju tri
akademika.**

DANU:CANU 2:1

Karikature u ovom broju: **Darko Drljević**

MRTAV, A ŽIV

Istog dana (8. III 2000.), kada je "Pobjeda" objavila da je umro još 1998. godine, književnik i akademik Jole Stanišić je saznao tužnu vijest. Bog previsoko, Moskva podaleko, ali telefoni rade. Mora neko... Javila se porodica.

- Alo.
- Alo.
- Živ si!?
- Živ!
- E, "Pobjeda" ne veli tako...
- No, što veli?
- Veli da te nema!
- Kako me nema?
- Bio, pa nestao!
- A kad sam umro?
- Prije dvije godine!
- Od čega?
- Ne piše!
- A piše da sam umro?

(istinita priča)

nu memoriju pamćenja.

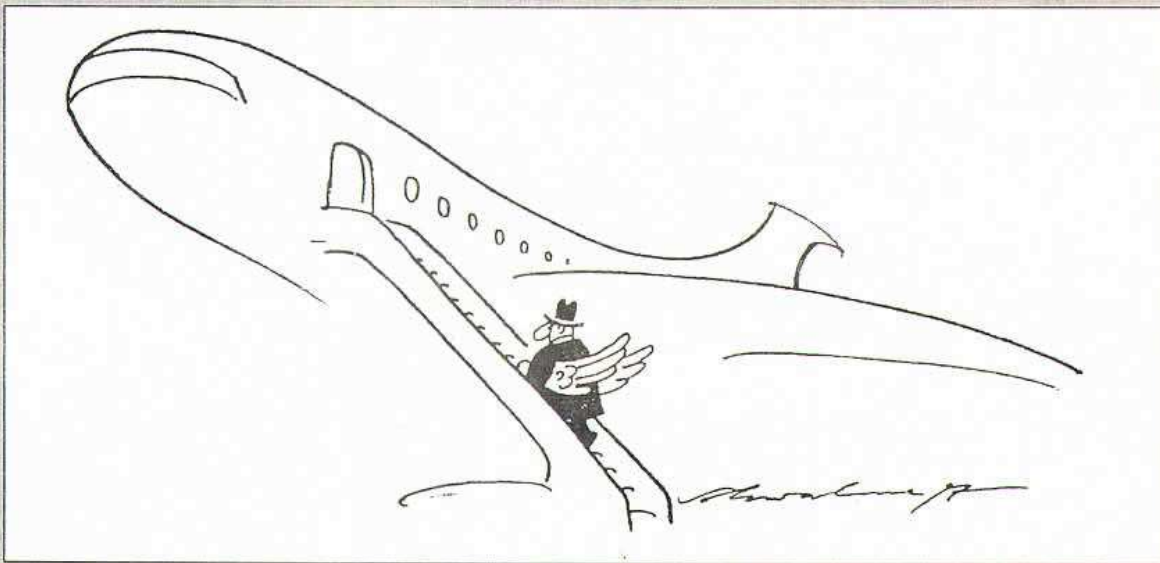
- Ne kaže se memorija pamćenja. To je pleonazam.
- Je li to vrsta bolesti?
- Jeste, jezičke... Nego, najbolje je da dodem tamo i skrešem "Pobjedi" sve u brk.
- Nemoj tako naglo. Stvar treba izokolo ispitivati. Prvo im napiši pismo, pa će oni tražiti dodatne informacije od MUP-a i MIP-a. I Ambasade u Moskvi, naravno. Tamo je predsjednikov brat. Je li bio na crnogorskoj kadrovskoj listi, ili nije? Sad nije. Ali, naš je čovjek.
- Ne interesuje me ko je čiji brat i kadar! Ako budem živ, dokazaću da sam živ! Dolazim...

* * *

Pritiješnjena dokazima, "Pobjeda" je prihvatila da, ako ne demantuje, ipak ublaži svoj stav, ne dovodeći u pitanje imidž "novine od riječi". Prvog aprila

Što je sigurno, sigurno!

Reiner Swalme

— Piše, brate, tvoja poezija je živa, ti — ne! Evo, lijepo je navedena tvoja godina rođenja i godina smrti.

— Kakve, pobogu, smrti?

— To pitaj njih? Nego, pusti to sad. Rodaci, komšije, prijatelji, kumovi i drugove se ljute što im, na vrijeme, nijesmo javili da si umro. Ako nijesu mogli doći na sahranu, bar bi poslali telegram. Da ga sad šalju, poslije dvije godine, nekako je nezgodno...

— Kako da šalju za živa čovjeka?

— Tako, lako, pošta ne provjerava da li je neko umro ili nije. Pola "Pobjede" su mrtvi, jedan manje ili više, smatra se, i nije neka greška!

— Sad ću ja zvati "Pobjedu".

— Sumnjam da će neko htjeti da razgovara s pokojnikom!

— Kakvim pokojnikom?

— Priznaj bar nama, jesi li to ti?

— Jesam, glavom i bradom!

— Bogu hvala! A kako se osjećaš?

— Odlično!

(kao da je birala datum) objavila je "objašnjenje" u kome priznaje da su neprecizno navedene godine boravka g-dina Stanišića u Rusiji i da, po svojoj prilici, pjesnik i sada živi i radi u toj, nama prijateljskoj, zemlji. Ispada da je pokojnik živ, a površan čitalac se ne bi začudio da je živ čovjek i pomalo mrtav!

"Ovo nije ispravka nego apsurdno zamagljivanje istine" — odgovara u svom "Reagovanju", 8. IV 2000, literata Stanišić. Ni dalje nema pomena o ispravci, dovoljno je, po mišljenju redakcije, "reagovanje", jer mrtav čovjek ne može da reaguje, čime se indirektno priznaje da je živ!

Kad je, poslije mnogo peripetija, akademik Medunarodne slovenske akademije nauka i umjetnosti dobio priliku da se obrati svojim prijateljima, poštovaocima i čitaocima, nije odolao da se ne obrati i najstarijem crnogorskom dnevnom listu: "Takva vijest — dezinformacija bacila je mnoge moje rođake, drugove i poznanike u tešku tugu. Osobito one koji me davno nijesu vidjeli. Ne znam otkuda podatak o mojoj smrti. Nijesam očekivao da ću za života doživjeti lelekanje nad svojim imenom i svojim stvaralaštvom... Čudi me da redakcija nije provjerila elementarnu istinu da sam živ i živ ću biti!"

Kraj citata i ove poučne priče.

BIJELI BUBREZI

Došlo je čudno vrijeme.
Ne možeš izaći iz kafane,
a da ti neko ne stane na ruku.

Pritiješnjen novim dokazima poskupljenja,
očekuje se ostavka naroda.

Kako svariti političke odluke na prazan stomak?

Slogan "Mi znamo kako", sada glasi —
"Kako ono bi?"

Što je bolje što imaš muda kad ostaneš bez bubrega?

Na pitanje da li drži kravu, seljak je odgovorio:
"Ne, bogami, nego ona mene!"

Ja volim ovu zemlju.
Ona je mene i svakog mog do groba zadužila.

Milan Dugo Krivokapić

PRVA POMOĆ

Narod je izgubio apetit. Kad hrane ima, još kako-tako
i jede, ali kad hrane nema, uopšte ne jede.

Istražni organi sve znaju, ali u interesu istrage
ništa ne mogu da otkriju.

Nas mogu samo malo da ubiju,
jer u nama života skoro da i nema.

Genocid je počinjen iz humanitarnih razloga.
Da bi se broj ožalošćenih sveo na minimum.

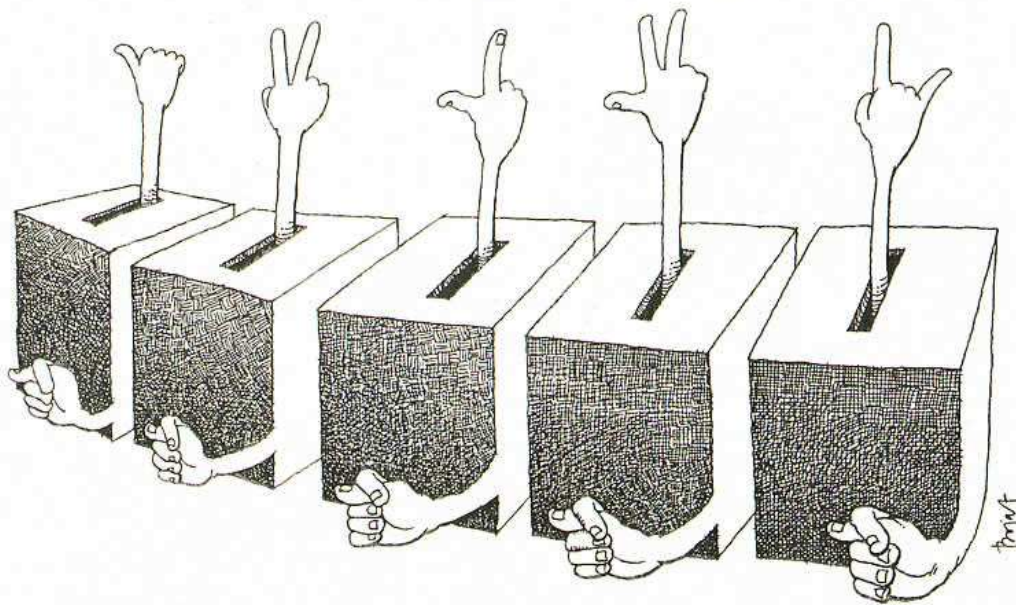
Okupator će se prije ili kasnije pokajati.
Niko se ovdje nije usrećio.

Jesu kola Hitne pomoći usmrtila pješaka,
ali mu je medicinska pomoć odmah bila ukazana.

Dobili smo medijski rat.
Sada cio svijet zna za našu sramotu.

Aleksandar Baljak

Ko će prije go kupiti...

Vjekoslav Bojanić

(NE) ZAVISNA SRBIJA

Ako se ratni zločinci slobodno kreću Srbijom,
koliku li tek slobodu uživaju obični građani?

Kakav si mi ti opozicionar,
kad ne znaš da voziš buldožer?!

Ja sam za nezavisnu Srbiju!
Da više nikad ne zavisimo od budala.

**U Srbiji za diktatorom niko nije suzu pustio.
Za njim samo Hag plače.**

Nemojte ubijati diktatora!
Napravićete od njega sveca.

Nije strašno što u vladi ima puno bivših komunista,
već što se ne može živjeti od uspomena.

Da li je novi predsjednik bolji od prethodnog
zavisi od toga koliko će sa nama moći da izdrži.

Vladan Sokić

ODBRANA

Srbi nijesu izgubili Kosovo.
Izgubili su se s Kosova!

Srbija uzvraća udarac.
Busa se u prsa!

Crna Gora se brani u Podgorici.
Jugoslavija u Titogradu!

**Još ne znam da li sam patriota ili izdajnik.
Čekam rezultate referenduma.**

Turski sultan je imao hram.
Naš vođa ima narod!

Nije vlada u sjenci.
Sjenke su u vladi.

Vođa mora da krši Ustav samo zato
što niko nije savršen.
Pa ni Ustav!

Pljačka im materina!

Ilija Marković

NAROD NEBESKI

Pol sjeverni i južni
Pol muški i ženski
Oduvijek patnjama služi
Ovaj narod nebeski

Neće ko drugi da živi
Hoće za slavu da gine
Nešto slično burleski
Takav je narod nebeski

I prođe život u muci
Prođe život u treski
Zbog slave izgubi glavu
Ovaj narod nebeski.

Žarko Đurović

Srpski narod na Kosovu:
"Predimo s riječi na opijela!"

Ubi me prejaka riječ:
"Pali!"

Navrnuli bi i mi vodu na svoju
vodenicu. A šta ako proradi?

Vođa je izvršio
samoubistvo
svog naroda.

Žena i zločin imaju
značajnu sličnost:
ne zastarijevaju.

Mlada, pa lepa,
pa neudata,
pa još trudna...!

Dragan Koprivica

B
E
Z

K
V
O
R
U
M
A

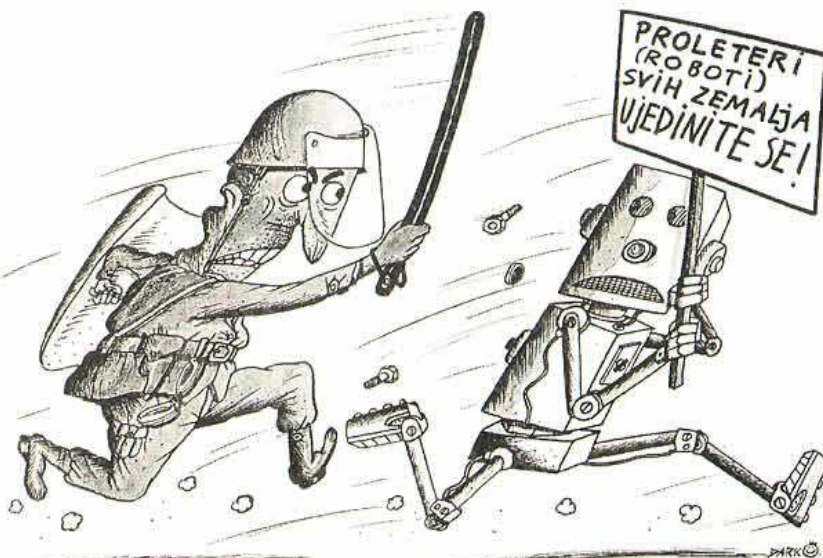

IzVoD iz (mono) bio-Grafije

Rođen je u jeku hladnog rata, 1962. godine, u toplom domu Drljevića, od malena se opredijelio za napredni pokret — prve karikature objavio je u „Omladinskom pokretu“.

U vijeku na izmaku, D. D. je imao desetak samostalnih i preko 70 kolektivnih izložbi. Njegova biografija prava je niska medalja, plaketa i priznanja sa brojnih festivala i zemlje i inostranstva. Prije svih nas, zemlju je pretvorio u inostranstvo, a inostranstvo u zemlju koju nije nikad izdao... Naprotiv, njega su izdavali u katalozima Minhena, Lisabona, Istambula, Tolentina, Seula... pa sve do Kruševca i Zemuna, gdje je na međunarodnim festivalima gotovo redovno osvajao zlatna odličja. Tri puta je osvajao specijalna priznanja u Tokiju. — „J. Šinbun“, dva puta nagradu „PJER“ (srebrnu i bronzanu), nagrade „JEŽA“ i mnoge druge. Kao odlikovanog i zaslužnog Crnogorca, ovih dana ga je primio i ministar kulture u Vladi Republike Crne Gore.

Dnevna štampa, po pravilu, ne objavljuje karikature Darka Drljevića, i to je garancija da je dugovječan, jer novine kao što je poznato žive jedan dan, a mnoge ni toliko.

novi milenijum

Na opasnost posla kojim se bavi opominje ga svakodnevno i svoja mala radnja, na početku Sibirske ulice u rodnom Kolašinu (mala varoš, ali fina). Sa tim objektom, ne (tri sa tri, nego ukupno 3m²) lebom rani familiju, a sebe priborom za crtanje.

Radojica Bulatović

Pavle Donović

Humorista

POGODI

Šuto Radovanov Saveljić bio je jedan od najboljih, ma najsiromašnijih Martinića. Na nekom velikom zboru posvadi se sa jednim od bogatijih, ali najslabijih plemnika. Planuše teške riječi. Psuje ovaj Šuta koliko mu dopušta obraz. Te ti si Šuto nekakav čovjek, te niko ti ništa nije valja, te ti si ovakav, te ti si onakav; pljušte pogrde, a Šuto čuti ka zaliven. Čude se ljudi — više Šutu što trpi, no ovome što zbori.

— Ti si, Šuto, praznov od praznova!

I ne završi riječ, a puče mu čibuk po glavu dok ga obli krv.

— Zaboga, Šuto, što ti bi — upitaše ga, toliko ti grdi la navali prije ovoga i ti ništa...

— Pogodi, oca mu njegovoga, reče Šuto, pa mirno nastavi da puši.

SAMO NA TELEVIZIJI

Cetinjanin Simo Cuca, poznat je u gradu kao duhovit čovjek.

Neki televizijski snimatelj ga je snimio u prvom planu gdje šeta cetinjskim ulicama u kožuhi i sa crnogorskom kapom na glavi koje uvijek nosi.

Sjutradan, poslije prikazivanja emisije, sreće ga jedan sugrađanin i između njih se povede razgovor:

— Dobro jutro Simo.

— Dobra ti sreća, glavaru!

— Vala Simo, sinoć gledah televiziju i da znavaš da ću tebe vidjet čah je utulit!

— Vala i ja da znavaš da ćeš me ti gledat čah ti guzicu okrenut!

SKONČANJE

MAKSIMA DISKUTANTA

Maksim Maksimović, najčuveniji diskutant u Bjelovu i bez premca govornik na sahranama, umrije kako niko ne umire: u poljskom klozetu. Sastavi ga kap dok je, da oprostite, čučao nad rupom. Našli ga prevrnutog, spuštenih gaća, sa zgužvanim parčetom novine u ruci. Nije se, siromah, stigao ni obrisati. Prosto da se čovjek grešan nasmije: govnav ode Maksim iz života. Srce ga, majku mu podmuklu, naprečac izdade. Da ga je bar presjeklo čas ranije, dok je diskutovao... Ovako...

Već dva dana ne mogu Maksima da sahrane. Nije red takvog diskutanta spustiti u zemlju bez riječi. Nije red. Zaslужio je, vala, sunce ga ne grijalo, bar jedan govor. I eto, ni taj jedan niko ne uspijeva da sastavi. Dvije noći i dva dana redaju se i okušavaju svi koji su pismenu u Bjelovu. Ali zalud. Ne ide, pa ne ide. Leži jadni Maksim na stolu. Leži dugo, predugo. Kao da nije pokojnik već materijal za sjednice.

Hvata panika šefa Mjesne kancelarije i direktora škole. Maksimova sahrana je jedna opšta, tako reći, društvena stvar. A njih dvojica najopštijih, tako reći, najdruštvenijih u selu, zapetljali se u kućine. Ne mogu govor za sahranu da obezbijede.

Maksim se, da oprostite, počeo već da osjeća. Ni najbliži ukućani, žena mu Ivanka i brat Uroš, ne sjede pored kovčega. Plaču i nariču u susjednoj kući.

A govora nema. Pa nema.

Došao već red i na najpismenije. Ni oni ne uspijevaju. Eh, gdje si sad Maksime? Ti si takva sočinjenja liferovao kao od zbilje! Ali, lako je bilo tebi. Ljudi su umirali pristojno: u krevetu, na njivi, u kafani... I mogao si onda da u govoru budeš dirljiv. Da, kao što je red, rasplačeš i najrođenije.

A šta sad uradi, crni Maksime!

Umrije u klozetu.

Čime ispuniti govor o tebi? Seoski će leziljebovići i lezipogačići za sve privezati ovu grešno smiješnu smrt pa će i od najplačljivijeg posmrtnog slova ispasti vic. A ko bi pristao da mu se smiju dok govori na sahrani. I da ga selo poslije na sprdnju uzme.

Eto, u tome je nevolja.

S druge strane, na sahranama se godinama isto govori.

Prvo se tužno konstatuje da je pokojnik prekinut u punom radnom zamahu.

(Ali kako ćeš to u ovom slučaju reći kad je Maksima smrt prekinula u, da prostite, nezgodnom času.)

Pa onda: istakne se da je preminuli bio i ostao dosljedan do kraja.

(A gdje je Maksimu dosljednost? Cijelog života je diskutovao, a na kraju zna se kako ga je smrt zatekla.)

Onda se žalosno utvrdi da nas je pokojnik napustio u trenutku kad se od njega najviše očekivalo.

(Pošto nas je napustio u momentu vršenja velike nužde, ispada da smo tada od Maksima najviše očekivali.)

Ovako bi se proveo i dalji tok govora:

Ostavio nas je onda kad nam je bio najpotrebniji!

Sagorio je na radnom mjestu!

Umro je kao što je i živio!

Iza njega ostalo je

njegovo djelo...

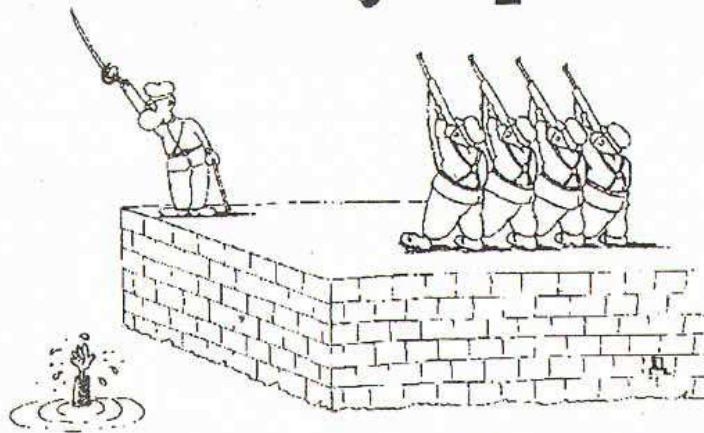
* * *

Trećeg dana sahrana se ipak obavi.

Pošto nije bilo govora, pročitani su odlomci iz najpoznatijih Maksimovih javljanja na sastancima.

Vuko Bezarević

Poslednja pošta

ДУШАН СМИЉАНИЋ

(J)a - VI - ONI...

Mene su još u školi pripremali za ovo.
Morao sam "Pakao" da znam na pamet.

Krompir i mrkva su moja jedina veza sa podzemljem.

Ja imam redovnu ishranu. Jedem se iznutra.

Od kad smo svi naši, ne znam koji mi je moj.

Od kad mi oni "kroje kapu", ne skidam šlem.

Gospode, oprostiš li im, ne znaš šta činiš!

Ono što je za djecu "pojeo vuk baku",
to je za odrasle "pojeo vuk magarca".

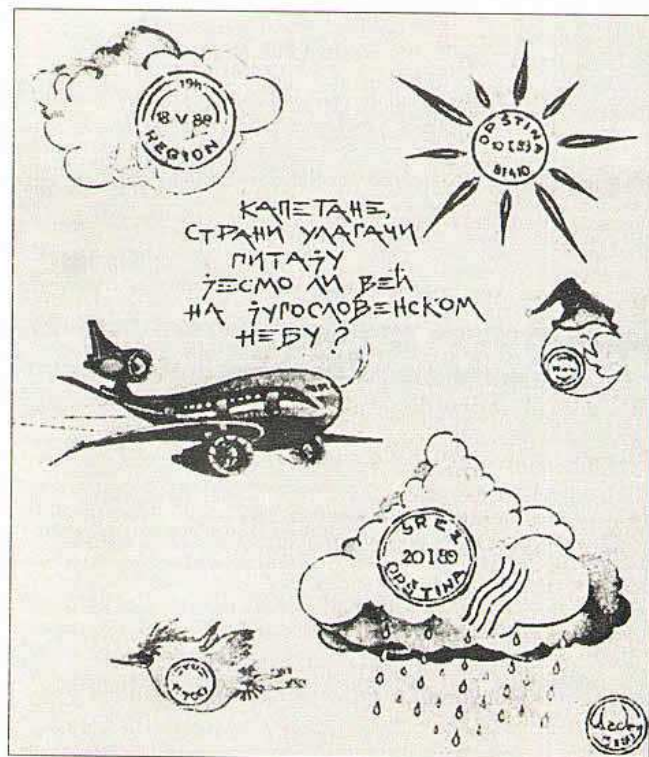
Čovjek je nastao od majmuna, lažnim predstavljanjem.

Što navodno pametniji više popušta,
to navodno ljudi više zateže.

Od toliko obećavane američke pomoći,
do sada nam je stigao, jedino, "divlji zapad".

Da sam na vrijeme "poturio dupe",
sad mi se ne bi "radilo o glavi".

Vladislav
Vlahović

NAŠI — VAŠE...

Sjatio se kuso i repato
da mi sudi što nisam glasao
još su tome nešto pridodali
kasno shvatih da sam nadrljao

Na nekakav zbor me namamiše
čudno mi bi, svi čekaju na me
zasjedu mi na put postaviše
isukaše jezike ko kame

Znaš li ko si, stani sada malo
što nijesi glasao za naše
mlijeko te majčino gubalo
dok glasasmo šta li ti činjaše

Vidio sam da mi nema spasa
rekoh, nisam znao ko su naši
zajapuren ostadoh bez glasa
rulja naših počeo da me plaši.

PRANJE MOZGA

Ako ovo ne pređe u Treći svjetski rat, gotovi smo!

Živjeli naši!
Dolje vaši i stjenice!

Ne šaljite se glavom!
Glasajte za nas!

Sizif je vječan, a i s kamenom dobro stojimo!

Radi opšte higijene,
država se stara o pranju mozgova!

S kim si, onako ti je!

Vitomir Teofilović

SUTRAŠNJICA NEĆE STIĆI SUTRA

*Sutrašnjicu čekam godinama
I zato mi mora smešno doći
Što još ima takvih naivčina:
Sutrašnjicu hoće preko noći!*

*Analize pravim svakojake,
Vijuge mi u mozgu se grče,
Činjenice tvrde neumitno:
Današnjica pre tone u juče.*

*Otkud takve perspektive crne?!
Pesimizam: noć smanjuje dane!
Uporan sam, podložem iskustvu:
Jer za sutra — tek treba da svane.*

*Noć do sutra nenormalno duga,
Protegla se duža od života,
Da li moga svetiljke iz glave
Rasterati tamu idiota?*

Ratko Zakić

METAK

PO

METAK...

U oba svjetska rata bili smo na strani pobjednika.
Više nećemo da im pomažemo!

***

Radnici su nam bijedno plaćeni. Srećom rijetko.

***

Uništili smo robne rezerve. Pojeli smo i ono što se ne jede!

***

Posljednji izbori su bili poštjeni. To je zbunilo birače.

***

Ne brinemo kako ćemo u 21. vijek. Imamo hrane za još par mjeseci.

***

Ne pogada svaki metak. Nema snagu vladine uredbe!

***

Možda je ovo posljednja Jugoslavije. Ne kaže se badava treća — sreća.

***

Metak u sljepoočnicu: rješenje blizu pameti.

***

Svaka Jugoslavija je na kraju krajeva — predratna!

Rade Jovanović

TRAGIKOMEDIKA SERBIKA

Čin prvi

— Braćo, drugovi, gospodo! 'Oćemo li da radimo?
— Danas moramo da glasamo, sutra ćemo da radimo!

Čin drugi

— Braćo, drugovi, gospodo! Dugo ništa ne radimo, da bar prosimo?
— Danas moramo da glasamo, sutra ćemo da prosimo!

Čin treći

— Braćo, drugovi, gospodo! Ja gladan, 'oćemo li da jedemo?
— Danas moramo da glasamo, sutra ćemo da jedemo!

Epilog

— Braćoooo! Nemam para, nemam kuću, nemam šta da jedem, umirem od gladi!
— Danas moramo da glasamo, SUTRA UMRI!

Bora Oljačić

OPASKE BEZ MASKE

I treća Jugoslavija umire.
To joj je nekako prešlo u naviku!

***

Bog nam je sačuvao pamet.
Kolika je, i nije mu bilo teško!

***

Razlika između psa i čovjeka: psu jednom daš, pa pamti,
čovjeku jednom ne daš — pa pamti!

***

Kad je Bog dijelio kamen, Crna Gora je dobro prošla...
Tada, i nikad više!

***

Koalicija: brak s grupnim seksom.

***

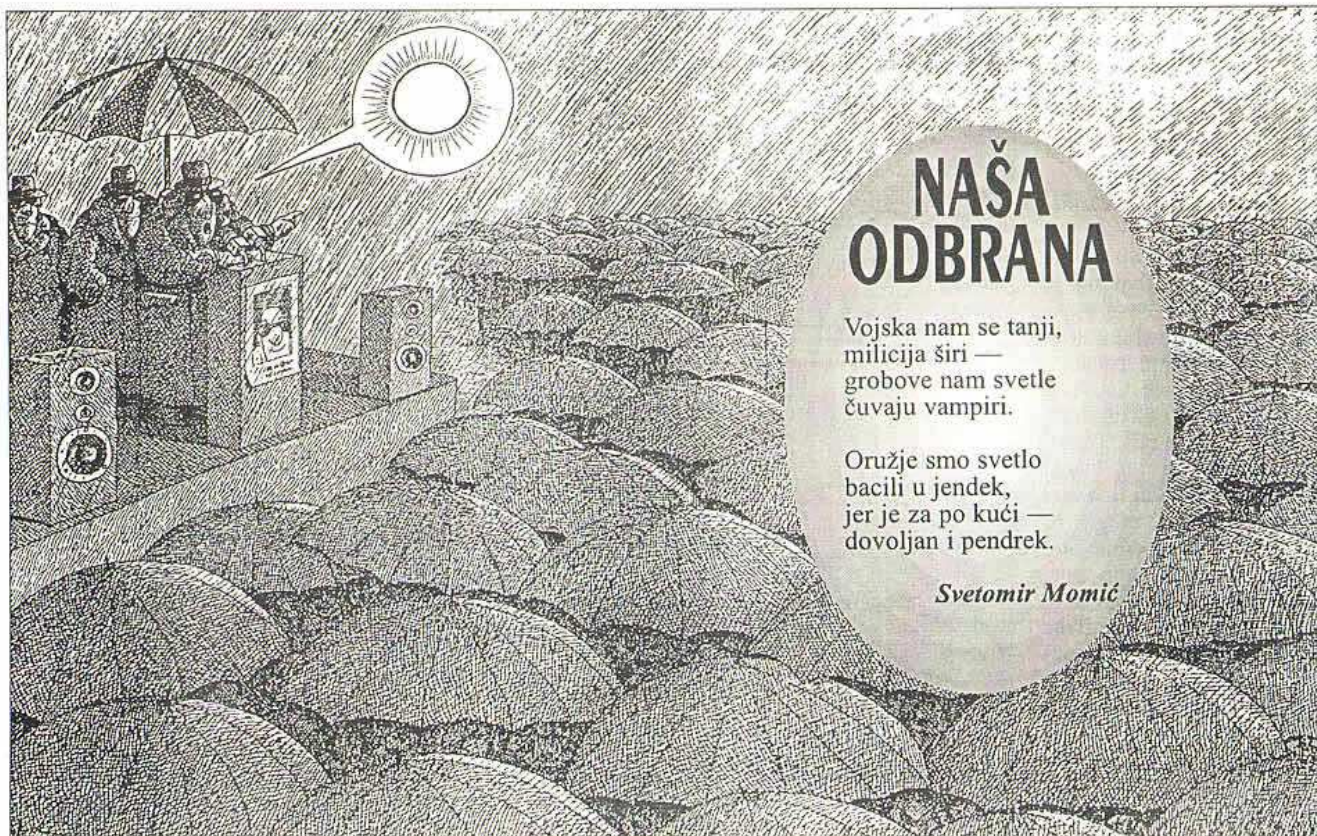
U trci na 100 metara, imamo izvanredno prolazno vrijeme...
Već na petom santimetru, bili smo među prvima!

***

Crna Gora je nezavisna država.
Ništa ne zavisi od volje njenih građana.

***

Bilo je časno živjeti s vama... ako je ovo život!

KLONULI

— Vi ste poznati satiričar — rekla mi je mlada novinarka, i ja bih željela da vaš lik što bolje predstavim našem, kad ste vi u pitanju, prilično nepismenom čitateljstvu!

Naravno da sam se opirao!

Prvo, šta ako me neko vidi sa mladom, zgodnom i za svakog ko je muškarac makar i u tragovima, poželjnom ženskom osobom, pa to što je vidio saopšti mojoj ženi, pogotovo što bi za tajnu policiju koja mi je uvijek na tragu, ovo bila prava poslastica.

Ja se, kao satiričar, ne bojim ni prve dame.

Ma, ni prvog gospodara.

Ali, od svoje žene, među nama budi rečeno, malo zazirem.

Drugo, neke stvari o meni i ne mora da se saznaju.

Imam i ja nekih momenata za koje bih volio da se nijesu dogodili, a ako su baš i morali da se dogode, da ja nijesam u njima učestvovao, a ako sam baš morao da učestvujem, da se nijesam ponio na način na koji sam se ponio, a ako je trebalo da se ponesem, bolje i da sam se nosio!

Ali, mlada novinarka je navaljivala kao mutava, što će reći da je trošila milion riječi u minuti.

Nekad bi, naravno, bilo obrnuto, pa pošto sam uvijek bio bolji u napadu, nego u odbrani, to mi se tek sad osvetilo.

Nijesam odolio!

Pošto sam pogledao lijevo i desno, u pravcu plafona i pod kafanskim stolom gdje bi se obično mogao naći neki od kolega, i pošto sam konobaru rekao da nas niko ne uznemirava, počeo sam da se otkrivam.

— Vidite li moje čelo, mlada damo, — započeo sam opis svog lika, čija je popularnost daleko zaostajala za mojim djelom, šta prvo zapažate?

— Zapažam ogromnu vedrinu čela koje uzdignuto ide kroz život koji piše romane rijeke! — bila je ushićena moja sagovornica.

— Ma, koja bre, vedrina, drago moje dijete. Svaka od borama zaoranih brazda ima svojih stvoritelja. Ovu mi je napravio naš voda. Poslije njegovog odlaska mnogima neće ostati ništa. Ali, ja ne spadam u tu grupu. Meni će zauvijek ostati ovaj ožiljak kad uspomena na sve njegove naše pobjede. O ostalim oračima moga čela da i ne govorim. Ima među njima ministara, mog sina, stranačkih lidera, odbjeglog zeta, generala, doseljene tašte, svastikinog buta, akademika...

— Te bore vam daju izraz zamišljenosti nad sudbinom srpskog naciona! — nastavljala je širenje poleta mlada novinarka.

— Eh, drago moje dijete, da je bilo zamišljenosti, ja danas ne bih bio ovdje i sada! —

odgovorio sam. — A zapažate li vrstu moje ćelavosti? — upitao sam, ne bez samosažaljenja u glasu.

— Ne! — odgovorilo je ono stvorenje koje je ispunjavalo sve uslove za prijem u Društvo srpske beslovesnosti.

— Jeste li primijetili kako izgledaju ćelavci koji su ostali bez

OBELISK

kose u srećnim zemljama! Oni su ćelavi nekako ravnomjerno. Njihova ćelavost im bolje stoji nego nama naša kosmatost. Naši ćelavci, međutim kao da nijesu ostali bez kose postepeno. Oni, a i ja sa njima, — pa izvadiši jednu svoju fotografiju iz rutavih vremena, pokazah joj je, i nastavih kao da se ništa nije dogodilo, — kao da smo osmudeni. Kao da su na našim glavama sagorela sva naša vječna ognjišta.

— A, kakav je vaš pogled na sadašnji trenutak vječnosti? — bilo je sljedeće što je palo na ono malo pameti moje sagovornice.

— O pogledu bolje da i ne govorimo. U njemu se očitava sve što je mutno, maglovito i vuneno u posljednji vakat. Jednim okom gledam prazno, a drugim tupo. Ako su oči ogledalo duše, onda se u mojim očima vidi sva obezdušenost ne toliko ovoga svijeta, koliko ove svetine.

— Imate zanimljivu boju lica. Sudeći po boji vaše kože, vi kao da ne pripadate ni jednoj od poznatih ljudskih rasa. Da li je i to znak da ste mimo svijeta.

— Pa, nijesam baš morao da dobijem pepeljastu boju da bih bio mimo svijeta. Za to je bilo dovoljno i to što sam Srbin i što sam podanik ovoga režima.

— Zanimljivi su i vaši pokreti ruku. Da li ti pokreti imaju neko literarno značenje? — htio je da zna mladi kritet iz medija.

— Kako da ne. O značenjima pokreta mojih ruku prepuni su ne samo udžbenici, nego i ostala psihijatrijska literatura.

— Pa, po čemu ste vi onda izuzetni, gospodine! Sudeći po onome što sam čula, vi ste sasvim prosječni. Ovako kako ste vi opisali sebe, mogao je i svaki drugi obični Srbin! — uzviknula je, ne bez razočarenja mlada novinarka.

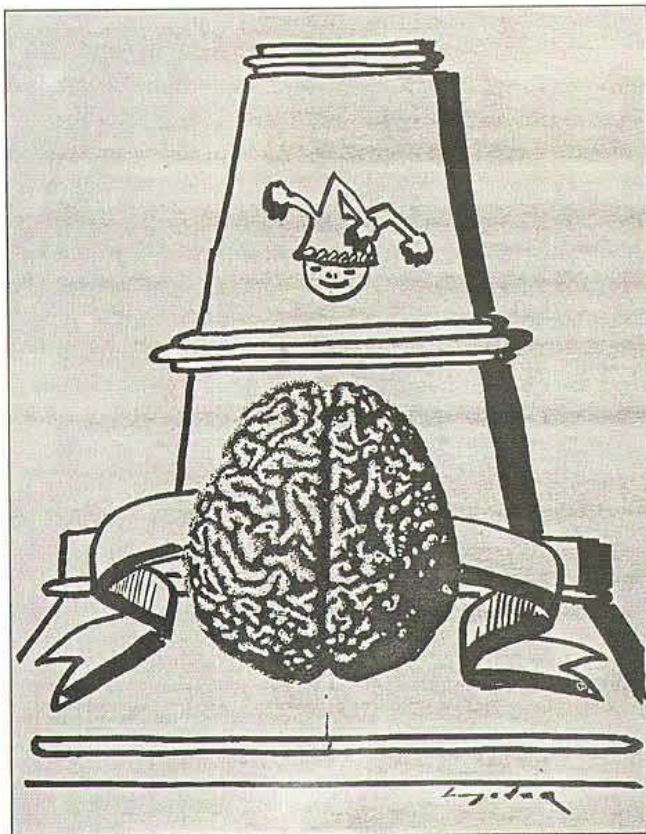
Gledajući je kako se sprema da ode, ja sam samo slegao ramenima, ulazeći nadljudske napore da sakrijem sreću što sam je razočarao u kafani.

Mogu samo da zamislim kako bi tek bila razočarana da je istraživala nepoznatog mene na način na koji se to radilo u normalna vremena.

Ja je ne bih zgađenu pratio sjedeći za kafanskim stolom.

Pitao bih je ležeći u krevetu, u nekoj sobi jeftinog hotela, ne stigavši da joj objasnim da je ono što me je činilo pripadnikom ovog pola, u stvari klonuli obelisk, za koji se, nažalost, ne može reći da je podignut, nego da je za sva vremena oklembesen u slavu ove katastrofe...

Radivoje Bojičić

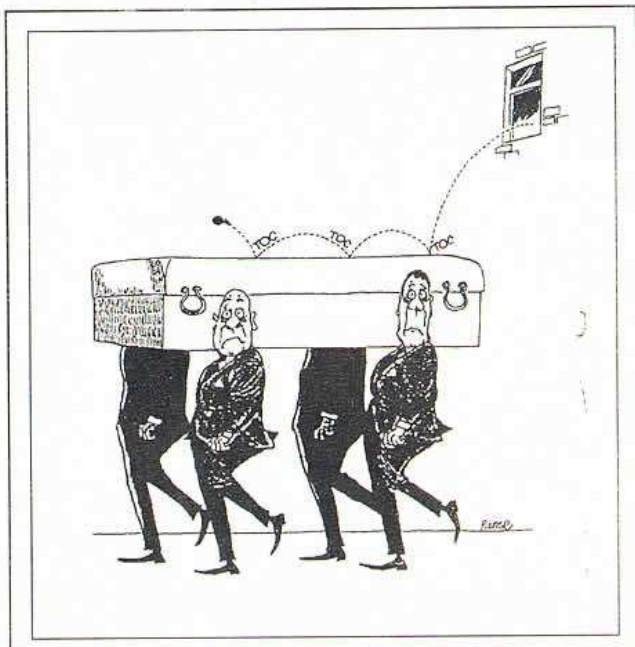
LIJEPA JE KAZNA

Ovo mi je pričao Joko Tokov iako š njime nijesam bogzna kako intiman. Napovelaše me ova davalja momčad, pa me davo nadari da odem š njima na More. De, pravo u Ulcinj. I zauzočas, malo njima da me vode na Veliku plažu, no sa mnom pravo na Adu, vele da vidim Bojanu, eje nijesam odavno vidio. Kad, tamo, da ne pričam. Malo je reći zvek, kaštig i belaj... A što drugo da ti rečem do da sam morao da svučem i donje gaće. Vele e nema veće sramote na svijetu no tamo biti obučen...

A mene živi sram ije, ne što me gledaju, no što me takvoga vide, korotujem sebe što mi nije barem deset godina manje, da ne puca tolika bruka... **Gledam i ne osjećam ništa drugo do kao da su mi mravi uljegli u stare mošnjje.**

A da imaš što vidjeti, brate mili, imaš, da se nagledati ne možeš... Da nije ničega drugoga do one ljepote od golija guzica i stegana, dosta jada... Zaoblile se kao dinje, a obojene u mjedeno...

Vrni se ja doma obalagočen, ne znam što je sa mnom. Je-

dva čekam da legnem pored Maše. A nas dvoje više i deset godina živimo kao dvije sestre. Oservismo živo. **Dode noć i mi legni. Ja Mašu malo rgni, malo džarni, malo dipni...** Koliko god se čudila što mi je, njoj nije trebalo mnogo da se ponamjesti, da rečem, kao palačinka. **Primi se ja na nju bez velike natege i isuči, tobož, oružje.** Probaj da mu nadem mjesto, a dosta mi pomaže Maša. A drž, a čekaj, a tamo, a ovamo, u jedan mah se ja sjetih da pitam Mašu:

— Reći mi, ali pošteno, ulazi li ti što?

Maša je bila vazda šaljiva, a kad smo nasamo, naročito na moj račun, ma u ovome što će reći, nije bilo zrna šale:

— Bogme, Joko, da ja znam, ne ništa. A tebi?!

A ja joj priznaj:

— Bogme, Maše, da se ne lažemo, sve mi se nekako čini, da meni ulazi!

Nešto kontam: Neka što te Bog kazni pa ti uzme moć, no što te nagrdi te ti ostavi želju!

NE CUKAJ U DRVO

N e bi vam umio reći ko je izumio ovu priču, a ja sam je čuo iz usta Lada Tajova. Ko nije nauman da vjeruje u zaumno, može mu biti da je ne sluša.

Sreli se na Mjedenome Krstu, a neki vele Đavoljoj Raskrsnici, nasrd Brda, o Ilinudne, Sekula Drekalov, dok je bio živ i Milija Gajov, pošto je umro, ako je to moguće, a što u Crnoj Gori nije moguće... Milija se zaputio ka Svetoj Čekli, na Velje Počivalo, a Sekulu nanio put.

Pita živi:

— Ima li te?

A mrtvi:

— Ne znam.

— Kako ne znaš, znao te jad! —

(Njih dvojica su nekad bili intimni.)

— Jad neće nikad više. A kako ti ne znaš ima li me?

— Ja ne znam ni ima li mene živoga, kamoli tebe mrtvoga. Od mene je daleko i ono što držim u ruci, nekmoli zaumno. No, Milija, kako ti je u kovčegu?

— Da cuknem u drvo!...

— De da cukneš u drvo, kad ti je sanduk vas od lastre?

— Tako se veli, Sekula.

— A kako znaš da ti je dobro, kad nijesi živ?

— Ako išta znam, to znam. Od iljadu muka i jada koje sam imao dok sam bio živ, sad me ne mori nijedna.

— A osjećaš li išta:

— Jedino što osjećam je strah, živ nijesam, da ne da Bog da vaskrsnem.

— Samo se ti drži kovčega i ne boj se!

Savo Martinović

RAK(0) – RANE

Jači
arči!

Kad odbače korbače
ništa ne znače.

Dobra fotelja
puno postelja.

Ko toliko proba
posta kvarljiva roba.

Okolina strada
od stada.

Rako Nikčević

KoPRoDUkcJA

Čekam zemljotres,
da me nešto prodrma!

Ko nema u glavi,
ima u godinama!

Licemjeri:
i vaše se mjeri!

S vama,
a sama!

Od ideologa
ne vidim Boga!

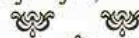

Žele da (mi) je vide,
još više da je napune!

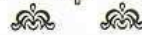
*Crnogorski Ilj i Petrov:
Žejdžan Ataserver
i Rako Nikčević*

DIOBE

Dao je riječ, sad je traži!

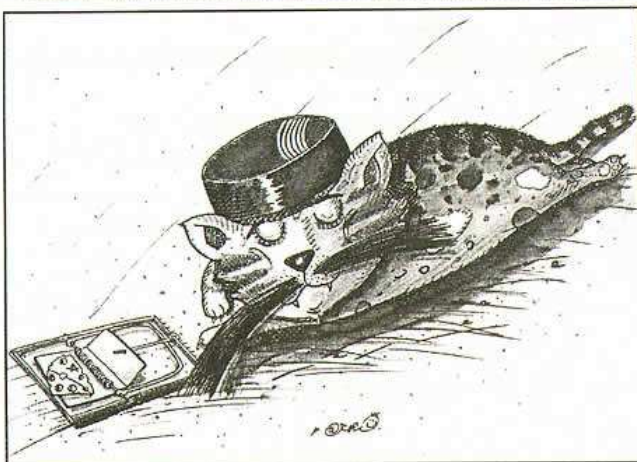

Niko nas ne može podijeliti.
Mi smo već podijeljeni.

Nije podvio rep.
To mu je osobeni znak!

Stanka Jovanović – Brajović

(NE)ROTKINJA

A šta ako je sadašnjost nerotkinja?

Da nije vremena, kako bismo čekali?

Njima kaplje, a narod pokis'o!

Ljudi su djeca koja su zaboravila da rastu.

Kopirajući pretke, karikiraju potomke!

Višnja Kosović

ISKRIVLJENO OČIJE DVTO

EPIGRAMI

Imam o sebi
najljepše mišljenje
lijep sam i naočit
Bogu hvala,
al mi se bez prestanka
iz ogledala
ruga neka budala.

Uboči očima
molim ga da me se mane
al sve je za džabu,
da prosiš blene
ka tele u tarabu.

Lijep sam znam
ali mi zadovoljstvo linja,
kada se u ogledalu pojavi
ona svetinja.

I nešto mislim
to ću uraditi vala,
ako mi je sve drugo po taman
što moram stajat
ispred ogledala.

I vako kontam
bez šale,
od sad ću pamet u glavu
neka se ogledaju budale.

ELITIZAM

Kad god se tajno
sastane "elita"
nešto se radi
ispod žita.

ŽENE

Za žene nas iskonska
potreba veže,
sa njima je teško
bez njih još teže.

ŠALJIVČINA

Ako nemaš
bolji razlog
za šalu
pogledaj se
u ogledalu.

MAR(K)SOVCI

Mi smo nebeski narod
to nije farsa
već je sasvim jasno da
smo pali s Marsa.

ВИДИ ЛИ НАС ИКО
НА ОВИ СВІЗЕТ

ruben

ČUDO OD DETETA

Bio čudo od deteta:
sa nepunih sedam ljeta
taj je znao ko mu smeta,
kome treba da se klanja,
a od koga da se sklanja,
kome treba nogu splesti,
sa kime so i hljeb jesti,
a ko da mu bude meta
koju treba da rešeta —
bio čudo od deteta!

Proricali otac, mati:
— Daleko će dogurati,
jer zna brzo sve da shvati!

Raslo čudo od deteta...
Nema škole, fakulteta,
ali njemu to ne smeta.
Što je s njime dalje bilo?

Proroštvo se ispunilo:
dogurala naša dika
do dobroga — doušnika!
Dušan Đurišić

KAZI SE, KUME

Pošao čovjek na pazar i tamo sretne jednoga koji se šnjim izljubi — čuki, čuki, čuki. Kad su se izdostili, upitaće drugi:

— Pa, kako si zlatni kume? Jeste li dobro i zdravo i jeste li svi na broju?

Pominje čeljad po imenu i pita za njih, a onaj čovjek se našao u neprilici. Kako nije mogao da se sjeti o kome se radi, upitaće u jedan vakat:

— A kako si ti, kume? Kako su ti deca?

Onaj će začuđeno:

— Ja se nijesam ženio, kume. Zar si zaboravio?

— Nijesam, no mi se omaklo. Kako je kum otac?

— Umro je o Savinudne i lijepo smo ga ispratili. Ma smo se čudili što nije bilo kumova na ispraćaju.

Čovjek se počese po glavi, pa će zbunjeno:

— Dobro, dobro. A je li kuma majka zdravo?

— E, kume, kume. I nju smo ispratili. Ma ni tada nije bilo našijeh kumova.

Onaj čovjek da propadne u zemlju od stida. Raširi ruke i zava-pi:

— Aman, kume, ka-ži se koji si!

Kum se predstavi i veli:

— Vidim ja da si zaboravio na nas, iako te je moj otac krstio. Razdvojiše nas daljina i ovo zlo vrijeme.

Pa se izistinski izljube i podu da proslave susret.

Miodrag Ćupić

TUŽBALICA ZA ŠPIROM

Umro neki Špiro na Jaseniku, u Gacku. Špiro je bio rođen bogalj i umno i fizički, pravi kreten.

Kad je umro bilo mu je dvadeset godina. Ko ga je god poznao svak je rekao: Bog se osepapio što ga je uzeo s ovoga svijeta.

Okupile se žene oko pokojnika, nijedna ne nariče — nemaju šta da reku, a stid ih lagati. Posljednja dođe Jovana Rebić, rođena Perović iz Golije, poznata tužilica, pa reče ženama: Što koja ne rečete što Špi-ru?

— Ne znamo boga-mi strina, (tako su je svi zvali) šta ćemo?

Jovana sjede pored pokojnika i otpoče:

“Ja ću s jedom govoriti, Da ti rečem, bane

Špiro,

Ti nijesi još dorasto!
Da ti rečem, vilo Špiro,
Ma su vile ženske

glave:

Da ti rečem, grade
Špiro,

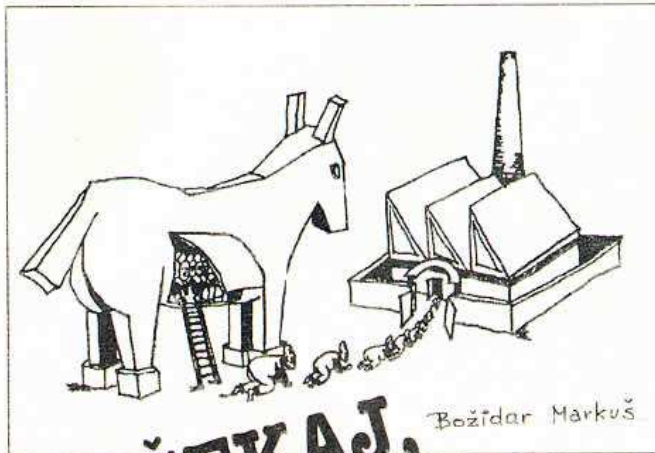
Gradovi su od kamena;
Da ti rečem, bore

Špiro,

Borovi su od planina.
Ma ću nako baš kako je
O, ti Špiro, majčin sine,
Tebe jedna majka žali
Ima puno dvadeset ljeta,
Danas će te prežaliti”.

Obrad Višnjčić

PRIČEKAJ, MAGO!

Sudeći po medijima, žrtve su jedini krivci!

Ne lipši, magarče, do sledećih izbora!

Jarci su se namnožili. Nedostaju brvna.

Jasmina Bukva

ČIKANJE

Tek sad vidim
da je Kolumbo bio na pogrešnom putu.

***

Imam talenta za žene,
ali sam veliki neradnik!

***

Znam Danicu
koja se vinula do zvijezda!

***

Najbolji srednjoškolac svih vremena
je bio Petar Petrović.

***

Crnogorke su časte devojke.
Čast izuzecima!

Vladimir Čizmović – Čiki

OPSTE STANJE STVARI...

Poslanici dižu ruke, a birali smo ih da dignu glas!

O životu i novcu razmišljamo kad ih potrošimo!

U razvoju stočarstva nije se pošlo dalje od blejanja.

Na našem moru nema ajkula, ali ima ugostitelja!

Dok nađeš mjesto pod suncem, pade mrak!

Situacija je zrela, ako ne i trula!

Staćemo opet na svoje noge, i to na sve četiri.

Danas je na ratištima mirno. Niko živ se ne javlja.

Masovne grobnice su sabrana djela voda.

Mijo Miranović Grof

KRAJ

Pokušao sam da je urazumim, govorio da je to tehnički nemoguće, da tijelo mora biti jedna celina da bi opstalo, da ona obavlja posao kao i svaka desna ruka na svetu, da i drugi organi rade poslove koji njoj koriste. Ništa nije vredelo. Desna ruka je ultimativno tražila da se osamostali, i zahtevala je hitan postupak u tom pravcu.

U jeku rasprave umešala se leva ruka. Kaže, ona takav bezobrazluk ne može da podnese, po čemu to desna ruka više vredi od leve, uostalom šta bi desna ruka bila bez leve, a pošto drskost desne ruke prevazilazi sve granice tolerancije, leva ruka ubuduće ne želi da sa njom ostane ni u kakvoj vezi i savezu. Ja sam oštro ukorio levu ruku što se uopšte meša i dodatno otežava situaciju, ali se ona uvredila i izjavila da se pridružuje zahtevima desne ruke da se i njoj obezbedi samostalnost.

Bio sam krajnje jasan: to je teoretski i praktično nemoguće! Ali se tada umešao mozak i rekao da nisam u pravu, i da je to teoretski moguće. Objasnio je da odsecanje ekstremiteta predstavlja rutinski hirurški zahvat i da to nije nikakav tehnički problem. Desna i leva ruka su njegovo izlaganje pozdravile aplauzom.

Ušao sam u polemiku s mozgom i objasnio da nije problem u tehničkom otepljivanju ruku, već u opasnosti od posledica takvog postupka. **Niti ruke mogu samostalno bez tela, niti telo može normalno da funkcioniše bez ruku**, zaključio sam na kraju. Mozak se sa tim samo delimično složio, tvrdeći da, što se njega tiče, ruke mogu istog časa da se odvoje, jer on može i bez njih sjajno da funkcioniše. Čak i bolje.

To je obe ruke dodatno revoltiralo. Pale su teške reči na račun mozga, a naročito da se svojim dosadašnjim ponašanjem stavio iznad svih ostalih organa, posebno ruku, i da je sve vreme samo izdavao naredjenja, a od ostalih očekivao slepu pokornost i potčinjavanje. Na moje iznenađenje, takav stav podržali su svi mišići i obe noge.

Unutrašnji organi bili su uzdržani, smatrajući da je mozak odigrao veliku ulogu u dosadašnjem postojanju, i da nije pravedno tako ga napasti. Ali mozak je bio toliko uvređen, da je izjavio da više nikad nikom neće izdavati komande i da se snađu dalje bez njega. Takvo povlačenje mozga izazvalo je pravu buru nezadovoljstva unutrašnjih organa. Srce je odmah tražilo specijalni status. Jer tra je zahtevala autonomiju. Pluća su predlagala kantonizaciju. Želudac je izbacio parolu: svi organi za varenje u jednom sistemu. Bubrezi su želeli ujedinjenje.

Nastao je opšti haos.

Nije mi ostalo ništa drugo, nego da umrem.

Slobodan Simić

BIMISTA

Sedeli su u kafiću, ljuštili konjak za konjakom i uzdisali zbog žena. Jedan je imao jednu, drugi čak dve žene viška.

— Znači, još uvek si sa obe?

— Još uvek! I sa Milicom, i sa Gordanom. Sa obe.

— I?

— I grozno. Juče mi pride neki idiot, sav upenio, oči mu se zacaklile, uzeo mi ruku i trese li, trese, kao blago meni što sam muškarčina, na čemu mi on zavidi! Koješta! Došao mi da ga raspalim...

— Ma...

— Ma, jasno, nisam ga raspalio, čak nisam hteo ni da ga ubeđujem. **Gde bi on uspeo da shvati da je čovek koji živi sa dve žene usamljeniji nego kad nema nijednu...**

— Jasno, ne ostaje ti vremena da pojuriš nešto sa strane...

— Ne samo to, nego ti ne ostane vremena ni za šta! Ne pamtim kad sam poslednji put bio na pecanju, kad sam poslednji put pročitao knjigu, kad sam poslednji put zaglavio sa drugarima. Ni novine nisam stigao da pročitam kao čovek, od korica do korica, od kada sam sa Milicom i Gordanom...

— Verujem...

— A čovek ne može da bude nepošten, da zapostavi

jednu ili drugu. Koliko vremena provedeš sa jednom, toliko moraš posvetiti i drugoj. **Da nemam ovako sporovozni posao, načisto bih se ubio od nemanja vremena.** I ovako mi sat ne služi za merenje vremena, nego muka. Evo, sedimo ovde u kafiću. Tebi je to normalno, je li, svakodnevna pojava...

— Skoro svakodnevna.

— Skoro! Znaš li kad sam ja poslednji put bio za šankom? Tačno pre četiri meseca, i to samo da iskukam tople sendviče za Gordanu, jer sam se kod Milice zadržao do doba kada zatvaraju radnje...

— Mora da te i koštaju?

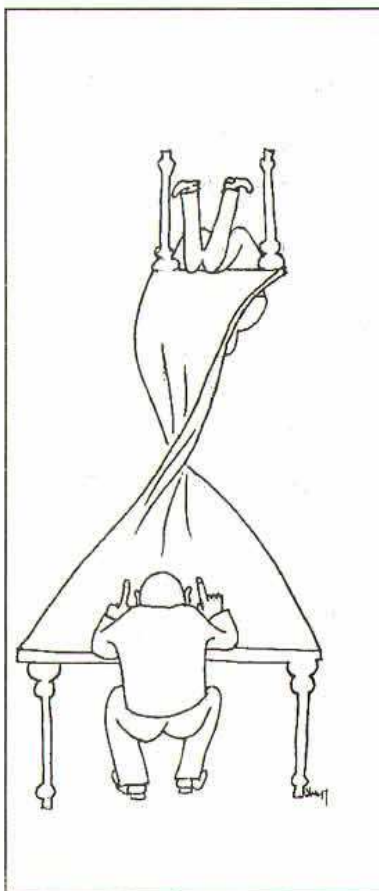
— Koštaju? Ono što imam na tekucem računu više nije minus, nego kilometarska linija. Znaš li ti pošto je danas orhideja? A ja ne kupujem jednu, nego dve. I dva novogodišnja poklona. I dva poklona za rođendan. I dva...

— Pa što to onda nekako ne reguliš? Vidiš i sam da ovako sa obadve više ne ide...

— Ne da ne ide, nego ne može više ni da stoji, eto dokle je došlo!

— Jednu ćeš morati da ostaviš, Milicu ili Gordanu...

— Ma šta ili, ili! Dosta mi je obe! Hoću ponovo da budem svoj gazda. Videćeš, još koliko sutra ću da najurim i Milicu i Gordanu, pa ću da nadem novi komplet, ko čovek!

Rastislav Durman

CRNCI I CRNOGORCI

Sad ispaštam što sam se besplatno školovao.
Besplatno i radim.

Gdje nema plave krvi, dođu plavi šljemovi!

Ako Crnogorci rade na crno,
onda Crnci rade na bijelo!

Nas i Rusa 200 miliona,
a bez Rusa — 5-6 kamiona!

Ko na brd ak' i malo stoji,
može ljude ko ovce da broji!

Dragan Pavličić

PRVI, DRUGI, TREĆI...

Ima jedan mali,
a drugi je veći...
OSTANITE UZ TREĆI!

Nema mjesta razočarenju —
najgore tek dolazi!

Bog čuva Srbiju,
a Amerika — Crnu Goru!

Sve je gotovo!
Počnimo.

Nikola Šaranović

ULOG (A)

Na konju su.
Jašu magarca!

Policija je depolitizovana.
Bije koga stigne.

Sa Srbijom da, pod Srbijom ne!
Stav ili poza?

Uložio sam sebe.
Šta vrijedi kad vraćaju samo staru deviznu štednju?

Hej Sloveni, Bože pravde — Tamo daleko!
Veljko Rajković

PUCAM, POSTOJIM DAKLE,

Pametno je što su uradili, ako ih nije stid!

I kad bih rekao sve što mislim — malo bi im bilo!

Političari često misle drukčije od sebe!

Kad mu je iz pete došlo u glavu —
potvrdilo se da mu je svejedno odakle misli!

Jedan profesor je, opet,
poslije 10 godina, kupio cipele!

Ratko M. Pavičević

Namalo potlje rata, bani kamijon s ceradom pred manastir Praskavicu. Stani kamijon a iz njega izadi udbaši, na svakoga jednačita kožna kabanica što vata podlaniću ispod koljena. Take su kabanice nosili udbaši u svu Crnu Goru i na Primorje. Ja sad ne znam je li se Udba tada već nazivala tako ili je to još bila Ozna. To je sve jedno samo mu se ime promijenilo. Nazvali udbaši dobro jutro, a Iguman ih zapitaj kakva ih je preša rano donijela u Praskavicu. Oni nijesu ljeporiječili, no dreto ambari da su došli da potovare stvari iz Manastira koje treba smljestiti u narodni muzej da se čuvaju i razgledaju. Staro oružje, odeća i drugo dokazuje kako su Paštrovići življeli u zemanu i stoga sve to treba metnuti u muzej da je narodu na pogledu, a ne da stvari čame između četiri manastirska zida, da se malušaju od vlage i čadaju od svijeca koje ždiu oni što još u Boga vjeruju. Tako će se, nastavljaljati udbaši, kupiti stvari iz svijee manastira iz Crne Gore i s primorja jer je narodna vlas osnovala narodne muzeje u sve gradove crnogorske i primorske. Ispričali to udbaši u jednu katasvasiju i onda breknuli Igumanu da ne bijeli zuba uime toga, jer oni se nijesu potežili u Praskavicu da š njime debatuju no da svoj posao obavljaju.

Iguman Boris saslušaj brez zle volje sve što su mu udbaši istolkovali, pa ih onda zamoli da malo sačekaju pred Manastiri dok on pospremi neke sitne stvari po oltaru da im se ne zavrzuju oko noga dok obavljaju svoj posao. Počekaj zeržu udbaši — kad imaš šta videti. Izlazi iguman Boris iz Manastira s nategnutom puškom na gotovs, striže očima i škripi zubima! Onda stani preda nji s onako naperenim oružjem pa ospi na goste:

— Nazad pasji sinovi, kome nije milo da jutros sramotno gine pred Praskavicu! Ako ova diljka nije ukresala popu Adroviću što ga drugijem Obilićem nazivlju, neće mene vatrom prevariti — ove mi crne rize od koje se neću razdvojiti! More biti da nije šćela na Mamut-pašu Bušatliju zato što on nije stijo turnuti u manastir Praskavicu kao što ste vi krenuli da turnete, turila vi Sveta Bogorodica gubu na drob! Nije Praskavicu pljačkao ni turski paša

MEDALJA SVETOG SAVE

Bušatlija ni nikakva tuda vljera od Kosova pa ni prije njega, a vi očete jutros da je staricu opljačkate, dabogda vam se sjeme istražilo kao šarenijem konjima! Velite da će praskavičke stvari otići u narodni muzej da ih narod gleda! A čiji je ovo Manastir do narodni, — strva vi se ne znalo! Dodi li u manastir narod ili goveda, neljucki milete! Čuvam li ja stvari za moje sinove i unuke, ili za Paštroviće i za vas narod srpski ko za svaku ljucku dušu i svaku vjeru koja ima oči da gleda i prs obraza da poštuje narocke svetinje pa čije su da su! Ko je sve ovo sačuvao otkad smo Kosovo carsko izgubili osvem moji predaci — kaluderi koji su se zakleli na sveti oltar, kao i sam što sam se zakleo, da čuvamo do groba Praskavicu! Ovuda pasa i Mlečanin i Turčin i Francuz i Švabo i Španjol i Talijan i tuka i mandžuka, pa sve da se na jedno sastavi nijesu štete učinjeli Manastiru i Paštrovićima koliko ste vi jutros poduzeli da učinite, uzeo vi savot Bog um i pamet, kao što vi je uzeo obraz i poštenje! Niko ne preže prije vas da opljačka najstariji srpski manastir na primorje, mlijeko vas srpsko razgubalo! Vucite mi se s vida očinjega, smrade ljucki, prije no ukreše ova stara munja, munja vas nebeska opalila kao i što će akobogda! Sikter, zmijski nakote, ili ću pucati sa ovoga svetoga praga okle se nije pucalo na Turčina ni na Latinina otko je Manastiru metnula podumijenta! Kao šuto nije ni dolazio pred ovi sveti prag taki ljucki nesoj jutros dođe iznenada. Dabogda vi to bilo potonje dolažnje ne samo ode no na svako mljesto de sobrazni ljudi dolaze...

...Iguman Boris je u nedelju ujutro mršnuo udbaše ispred Manastira, a u ponedjeljnik ujutru osvanula su dva kamiona s ceradom pred Praskavicu. Okružnici su igumanu Borisu svezali ruke naopako, natovarili ga na kamijon i sproveli u Kotor. U drugi kamijon natovarili su manastirske stvari i očerali u narodni muzej.

(Odlomak)

POLITIČKI MARKETING

Po čemu se poznaje političar?
Po tome što više voli da citira sebe nego druge.

Jedan političar obratio se agenciji za ispitivanje javnog mnjenja:

Imam utisak da je 98 odsto građana ove zemlje za mene.
Da li biste htjeli da to i naučno provjerite?

Na zasijedanju Parlamenta jedan od poslanika ustade i obrati se kolegi iz protivničkog tabora:

Zaista se pitam, reče mu on, što vi radite ovdje kada vas ni jednom nijesam vidio da ste otvorili usta?

Kako, začudi se drugi, zar nijeste vidjeli kako zijevam, kad vi govorite?

Derviš Selhanović

ČOJAK, KOLIKO JE TO

Više volimo da smo bolji od goreg
No gori od boljeg.
A rijetko smo što smo;
Bolji smo.

Kad smo ono što smo,
Onda smo ka' niko.
Mi ka' niko,
Niko ka' mi,
Mi pa mi —
MI.

Ako nijesmo što smo,
Došlo nam je po uјčevini;
Kako došlo,
Tako prošlo,
I opet smo:
Mi ka' mi —
MI.

Andrija Markuš

ZABLUDE

I otrov se u piće ubraja!
***

Plaše me živi spomenici.

***

Čovjek je dio zabluda.

Vladislav Pavićević

Malo žuči, malo meda

Žučna polemika

On je prava politička čigra
kako ga ko obrne tako igra.

Za njega je jedino ženin jezik strani,
posebno kad popije,
jer se od njega kao od uljeza brani
mada ga slabo razumije.

Za mene stvarno nema lijeka
kad pored tolikog meda i mlijeka
meni sudbina naruči koktel čemera i žuči.

Bogoljub Boban Velimirović

Srbi nijesu nebeski narod.
Oni su ni na nebu, ni na zemlji!

Kad se malo bolje opipam po glavi shvatim
da skoro neću imati za šta da se uhvatim.

Pošto su joj rukavi bili kratki,
zasukala je suknju.

Ne može mu smokvin list sakriti
onoliku sramotu

Sit gladnome ne vjeruje
da nije ništa našao u kontejneru.

Milorad Kalezić

ZASUKANA SUKNJA

OSTATKU

Nijesu nam sve uzeli.
Ostala je Dobrota.

Tek kad se probudio
vidio je da to nije bio san.

Ne vjerujte doušniku — sve je istina.

Veselin Brnović

NAPREDAK

Ovako je bilo

на град...
27 и 28. маја

ДАНИЛОВГРАД

ПРВИ
ЦРНОГОРСКИ
ФЕСТИВАЛ
ХУМОРА И
САТИРЕ

**N
A
G
R
A
D
E**

Za humorističke poruke:
Milan – Dugo Krivokapić
Aleksandar Baljak
Andrija Markuš

Za karikaturu:
Mladen Đurović
Darko Drljević
Vjekoslav Bojat

Specijalna nagrada domaćina:
Savo Martinović

Nagrada za životno djelo:
Pavle Đonović

ŽIRI

Dr Vuk Minić
Radomir Racković
Radojica Bulatović

ФЕСТИВАЛСКИ
ОДБОР

ПРВИ
ЦРНОГОРСКИ
ФЕСТИВАЛ
ХУМОРА И
САТИРЕ

Милорад Вуковић председник
Драган И. Ђуровић потпредседник
Милорад Кадић
Зоран Шошкић
Миро Бекчећ
Мехуди Нуроћ
Иван Брајковић
Радомир Станишић
Свето Стојковић
Бранко Ковачевић

ОРГАНИЗАЦИОНИ
ОДБОР

ПРВИ
ЦРНОГОРСКИ
ФЕСТИВАЛ
ХУМОРА И
САТИРЕ

Милорад Булетић председник
Радомир Рацковић
Лука Лагатор
Радојица Булатовић
Горан Радуловић
Драган Митов Ђуровић директор фестивала

УЧЕСНИЦИ
ФЕСТИВАЛА

Александар Балжак
Радивоје Бојчевић
Саво Мартиновић
Радомир Рацковић
Милан Дуго Кривокapiћ
Владислав Балковић
Рако Никчевић
Владан Чизмовић
Мија Мирановић
Вилија Косовић
Рајко Јолчић
Драган Павловић
Ратко М. Павловић
Беоко Рајковић
Владислав Павловић

ДАНИЛОВГРАД

ПРВИ
ЦРНОГОРСКИ
ФЕСТИВАЛ
ХУМОРА И
САТИРЕ

Фестивал су помогли:
Министарство културе Владе РЦГ
СО Даниловград
Удружење карикатуриста ЦГ
Галерија МОСТ
РТВ Црне Горе

**СРДАЧНО
ВАС
ПОЗИВА
ОРГАНИЗАТОР
ФЕСТИВАЛА**

Искрено захваљујемо свим спонзорима

RSUZE RATOSNICI

Kupio sam dedi klikere.
Da u staračkom domu pokaže,
kako Musa dere jarca.

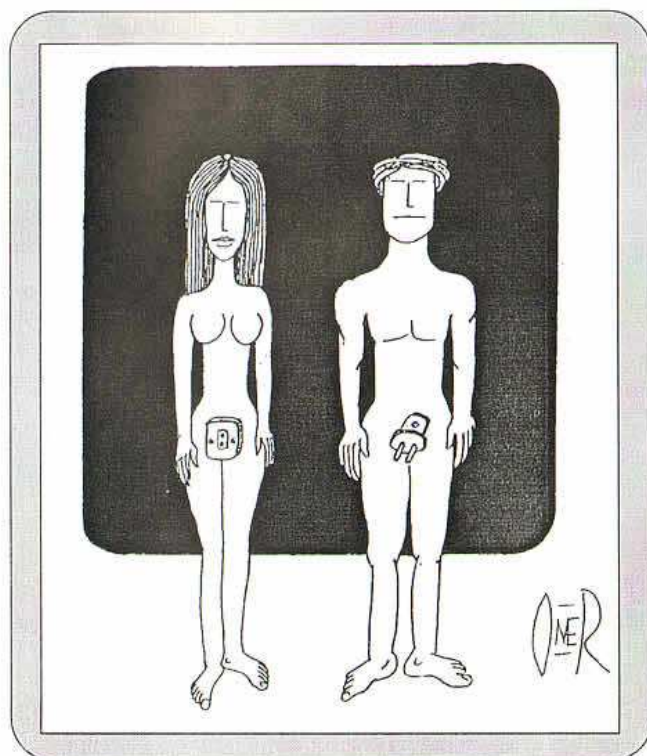
Policija je bacila suzavac.
Mora da mu je istekao rok.

Kad mi je upao trun u oko,
čika doktor mi je izvadio samo trun.

Kad se tata vratio iz rata, svi smo bili srećni.
Samo je mama plakala.

Moja tetka ljeti ne nosi gaće.
Kaže da joj nije hladno.

Mitar Mitrović

ZAŠTO JE MOJ DRUG OSTAVIO LJUBLJENU ZENU

Kad je moj drug ostavio svoju ljubljenu
ovako je objasnio bjekstvo u slobodu:
Prošle godine pokušao sam da te zavedem
svake noći u godini;
uspelo mi je samo 36 puta
ili jednom u deset dana.
Za svaki moj neuspeh
imala si neko opravdanje.
Govorila si sedam puta:
rizikujemo da probudimo decu,
ohladi, treba da dodu gosti.
Petnaest puta bilo ti je studeno,
tri puta vruće,
devetnaest puta premorena,
leđa su te bolela šesnaest puta,
dva puta zub,
dvadeset i šest puta glava.
Zamisli, dvadeset i šest puta, luda glavo!
Uzimala si i vreme u odbranu.
Šesnaest puta za tebe je bilo prekasno,
devet puta prerano.
Vadila si se na te-ve dvanaest puta;
tvoja omiljena serija tebi je slada od zanosa.
Lagala si me i varala, draga moja!
Trideset i tri puta pravila si se da spavaš,
dva puta si imala podrugljiv osmeh,
kao da sam od tebe tražio nešto grešno, sramno.
I tvoja lepota je bila protiv mene;
dvanaest puta si imala masku,
šest puta bila si zamazana pomadom,
deset puta si čitala svoju reviju,
devet puta si rekla da sam pijan.
Onda si i roditelje izmislila;
pet puta si pominjala svoje, pet puta moje,
i jedva čekala da zaplače dete.
Odbila si me zbog bebe osamnaest puta.
Svakog meseca, po tri dana,
branila te je vlastita krv.
A najdražesnija si bila, mala glupačo,
kada si sto pet puta cvrkutala;
Zar je moguće, dragi, da samo na to misliš?
I posle trideset i šest ljubljenja za godinu dana
zapečatila si sebe kao ljubavnicu.
Četiri puta, četiri puta i četiri puta
vikala si: Dosta mi je seksa!
Zato odlazim, ljubljena moja!
Ono što je za tebe parenje mužjaka i ženke
za mene je najveća nežnost koju poznajem.

U Jagodini na Belici,
na Mladence, srpski dan ljubavi.

Nikodije Spasić

BOCA ZA MUVE

Momir M. Marković

Ja sam Ivo Vrana. Po zanimanju sam budala. Svi misle da sam budala po rođenju, po božijoj volji i onako od sebe. Neka. Tako barem mogu da rečem sve u brk. Svakome glavaru, ministru i ambasadoru, kapetanu i poslaniku pa i samome gospodaru. Da nije tako davno bi me strpali na Grmožur ili još gore mušketali bi me i zatrpali nede ka crkotinu. Ovako živim i zborim sve što drugi ne smiju. Još me i časte i vele ne-moj više.

Znam ja da im nije milo što im zborim, ali se smiju nevoljko i vele "pušti budalu". Smijem se i ja samo drugčije. Smije se njima jer osjećam da i oni znaju da im zborim istinu. Samo mi ne mogu ništa. Kud će na budalu. Drugi se smiju grohotom onome te sam ga tako pošprdicom. Tako se svi smijemo. Svi do samoga gospodara.

Siroti gospodar. On mi je odredio zanimanje. On me doveo oden i do ovoga. On je više od gospodara. On je sve... i svakome.

Bješe išeta na Bašića pazar. Šetka se tamo i ovamo kroz narod. Ljudi skidaju kape pred njim, a po neki mu i ruci pritrči. On toga upita čiji je i oklen je te ga blagosilja pa opet ruke na pleći i kuckaj se simsijom po plećima. Ja sedah taman oden. Svi tavulini zauzeti. Sve puno ka pazarnijem danom. Ja viknuh: "Gledajte kako gospodar čera magarca kroz pazar!" Neko od onijeh galiota upita: "A čim Ivo?" "Zar ne vidiš oči ti ispale — simsijom. Simsijom bje magarca po plećima!" Pršte vas "Grand" u smijeh. Prosočiše mu to špijuni. Treći dan me altiraše perjanici i metnuše u aps. Držaše me u podrum jednu uru pa me izvedoše pred gospodara. Namrdio se on i čeka da ja prozborim. Namrdio se i ja pa mučim. Najpotlje gospodar prozbori: "Ti si Ivo počeo ozbiljno da se sprdaš i sa samijem gospodarom". Ja njemu oštro: "Vaše Veličanstvo, ozbiljno je samo ono što zbori gospodar. Sve drugo što se u ovoj zemlji reče je drkalica. Osobito ono što reče Ivo Vrana. To zna sva Crna Gora. Zato se sluša i pamti samo ono što reče Vaše Veličanstvo. Sve ostalo vjetar nosi." Njemu se dopade odgovor te omeča u obraz i kada se malo osmjehnu. "Nijesi ti Ivo tolika budala kao što misle, reče on. Idi sad i pazi što pričaš." A ja i dalje mrk u obraz: "Nijesam ja gospodar pa da pazim što ću zboriti. Ja sam Ivo Vrana i može mi bit da pričam što oću". Na to se gospodar opet smrači u obraz i reče strogo: "Puštite budalu da ide doma e imam posla."

Od tader se gospodar ne smije mojim pošprdicama. A kad gospodar prestane da se smije uozbilje se i glavari. Svakojemu iskoči čvor na čelo ka da mu se ondje skupila kakva velika misa. Ja ostadoh bez službe. Smijeh ostade narodu...

Smijeh je sirotinjska gozba. Samo me ponekad u potonje srce štrece i duša zaboli. Savije mi se neka muka u drob. Možda sam ja odista budala. Prava, pravcata budala. Onijema te sam im se najviše šprdeka i te su najviše pošprdice zamiritali najviše je tekla čas i mas. Ničesove sprdačine im ne naudiše i ne prijenjahu za njih ka da su namazani maslom od mačke. A jesu namazani... uh!

U potonje se sve nekako promijenilo. Ljudi se više ne smiju ka nekad. Nije ni čuda. Mnozini nije do smijeha. "Ajde Ivo jadan", veli mi neki dan jedan, "nema se više čemu nako jadu nasmijati". Ovi drugi te su se naplastili i nasadijevali omrčali su u obraz od tranzicije. Tako oni to zovu i gledaju me mrko. Nadebljaju kad zборе, a mrka im mas kaplje iz oči. Ima i trećijeh i drukčijeh. Sva se Crna Gora evo neko doba izmijenila. Poznat je ne može ko je nije poznava, a i ko je poznava čini mu se ka da je nije poznava. Nema više ni one arije ni vode. Sad je u Crnoj Gori sve ekološko. Neki joj se kunu da će bit još ekološkija, a Crne Gore je sve manje. Čini mi se nekako kopni ka da je od komata leda. Došla mi je nekako mala i tjesna. Stisnula se kao ono na čedilo.

Prije neki dan bješe nečesov zbor više Meteriza. Skupio se narod da vidi i čuje ko će se tamo zaklinjat Crnoj Gori. Ne bojte joj se. Uvatili su je za sise i niko svoju ne pušta. Ej Crna Goro, crno ga tebi sa ovijama, ma crnje nama, pomislih u sebi i ne zborih ništa.

Bješe mi došlo da puštim vodu te ja za jedan grm, dok ti jedno momče, te malo nadebljaje grlom i nosi državnu robu s grbom, viknu: "Što oj to stari?", a vidi lijepo što ću. "Pa si tu naša, je li? A znaš li ti, veli mi, da mi je tun ded poginuo, baš tun, kad je Omer-paša Latas udara na Cetinje?" Ne zborih ništa no suni iza jednoga kamena, kad ti drugi, "Ne tun jad te naša, tun je ranjen serdar Turol!" Ja brže bolje sa druge strane, ali ne mogah ni tun, e tun bješe zarobljen barjak Jahija-paše. Jad ga naša ka što je mene. Ja uljezi u jedan od onije šančeva, dok jedano isto onako momče zagraja: "Ne tun! Otelen je veliki vojvoda Mirko upravlja vojskom." E taman da je navi čas odoleno iziša pušticu vodu. Ono momče mi po službenoj dužnosti uze podatke i načinje prijavu sudiji za prekršaj. Sad čekam da mi odrede globu.

